

Į ATRANKĄ BUVO PAKVIESTOS 35 GRAŽUOLĖS. BET LAIMĖS TIK VIENA.

Trečia „Atrankos“ knyga

VIENTINTELĖ

KIERA CASS

Alma littera

Pirmas skyrius

Šįkart Didžiajame kambaryje mums vėl mokantis etiketo, pro langą ėmė lėkti plytos. Elisa tuoj pat griuvo ant grindų ir inkšdama ėmė šliaužti prie šoninių durų. Selestė suspigo ir metėsi į kambario galą, jai vos pavyko išvengti stiklo šukių krušos. Kris čiupo mane už rankos ir timpltelėjo, mudvi leidomės bėgti prie išėjimo.

– Panelės, paskubėkite! – suriko Silvija.

Akimirksniu ėmė pyškinti prie langų išsirikiavę sargybiniai, man lekiant šūvių aidas užgulė ausis. Nesvarbu, ar sukilėliai ginkluoti šautuvais, ar prisirinkę akmenų, bet jie užpuolė rūmus ir tikrai bus išžudyti. Jų puldinėjimai išsėmė karaliaus kantrybę.

– Su šiais bateliais nepakenčiama bėgti, – sumurmėjo Kris, užsimitusi suknelės šleifą ant rankos. Jos akys buvo įsmeigtos į koridoriaus galą.

– Vienai iš mūsų teks prie šito priprasti, – sunkiai kvėpuodama tarė Selestė.

Pakėliau akis į dangų.

– Jei tai būsiu aš, kasdien avėsiu sportukus. Aukštakulniai jau įgriso.

– Ne plepėkit, o judinkitės! – sukliko Silvija.

– Kaip iš čia nusigausime iki slėptuvės? – paklausė Elisa.

– O kur Maksonas? – prašvokštė Kris.

Silvija nieko neatsakė. Skutome paskui ją koridorių labirintu, ieškodamos kelio į rūsį, pro mus į kitą pusę bėgo sargybiniai. Nejučia žavėjaisi jais, svarsčiau, kokiam drąšiam reikia būti, kad pultum į pavojų gelbėti kitų.

Pro šalį skuodžiantys sargybiniai rodėsi vieno veido, kol galiausiai į mane įsmigo žalios akys. Aspenas atrodė narsus ir ramus. Iškilus problemai, skubėjo jos spręsti. Paprasta kaip dukart du.

Nors mūsų žvilgsniai susidūrė trumpam, šito pakako. Taip jau būdavo mudviem susitikus. Užteko mirksnio, kad pasakyčiau jam be žodžių: būk atsargus ir saugokis. Jis irgi atsakė man vien akimis: žinau, ir pati pasisaugok.

Bendrauti su juo žvilgsniu buvo labai lengva, kur kas sunkiau sekėsi šnekėtis. Paskutinis mudviejų pokalbis buvo nesmagus. Ketinau palikti rūmus ir paprašiau Aspeno duoti man laiko šiek tiek atsigausti po *Atrankos*. Bet vis dėlto pasilikau nepaaiškinusi jam, kodėl.

Turbūt Aspeno kantrybė ėmė sekti, jis ėmė įžvelgti ne vien geruosius mano bruožus. Turėjau pasitaisyti jo akyse. Aspenas man labai reikalingas. Net dabar, kai vyliausi, kad Maksonas pasirinks mane, neįsivaizdavau, kaip gyvensiu be Aspeno.

– Štai čia! – sušuko Silvija, spausdama slaptą plokštę sienoje. Ėmėme lipti laiptais žemyn, pirmos ėjo Elisa ir Silvija.

– Po velnių, Elisa, paspartink žingsnį! – piktai ragino Selestė. Turėjau suirzti dėl tokių šiurkščių žodžių, bet visos manėme tą patį.

Lipdama į rūsį stengiausi susitaikyti su tuo, kad sugaišiu kelias valandas slėpdamasi kaip pelė po šluota. Mūsų aukštakulnių kaukšėjimas nustelbė triukšmą, kol pagaliau iš viršaus pasigirdo vyriškas balsas.

– Stokit! – kažkas suriko.

Atsigręžusios mudvi su Kris išvydome uniformuotą vyrą.

– Luktelėkit! – sušuko Kris kitoms merginoms. – Čia sargybinis.

Gaudydamos orą sustojome ant laiptų. Uždusęs vyriškis mus prisivijo.

– Atleiskit, panelės. Vos mums pradėjus šaudyti, sukilėliai spruko. Turbūt šiandien neturėjo ūpo kovoti.

Silvija rankomis persibraukė ir išlygino drabužius, paskui prašneko už mus visas:

– Ar karalius įsitikinęs, kad jau saugu? Antraip šioms merginoms gali grėsti didelis pavojus.

– Šitaip pranešė sargybos viršininkas. Esu tikras, kad Jo Didenybė...

– Nekalbėk už karalių. Panelės, lipam žemyn.

– Nejuokaujat? – paklausiau. – Juk pavojaus nebėra.

Silvijai nuvėrus mane žvilgsniu, kuris būtų sustabdęs ir sukilėlį, užsičiaupiau. Mudvi su Silvija siejo keista draugystė,

ji pati to nežinodama per papildomas pamokas atitraukdavo mano mintis nuo Maksono ir Aspeno. Po nedidelio pokšto – jį iškrėčiau *Pranešimų* laidoje prieš kelias dienas – rodos, praradau Silvijos palankumą.

Atsigręžusi į sargybinį ji kalbėjo toliau:

– Grįšime, kai gausite oficialų karaliaus įsakymą. Pirmyn, panelės.

Mudu su sargybiniu apsikeitėme suirzusiais žvilgsniais ir patraukėme kiekvienas savo keliu.

Po dvidešimties minučių, atėjęs kitam sargybiniui ir prašius mūsų lipti aukštyn, Silvija vėl nepakluso.

Tokia padėtis taip mane įsiutino, kad nebelaukiau nei jos, nei kitų merginų. Užkopusi laiptais atsidūriau pirmame rūmų aukšte, tada nužingsniavau į savo kambarį, rankoje nešdamasi batelius. Mano tarnaitės buvo dingusios, bet ant lovos radau sidabrinę lėkštutę su voku.

Tuoj pat atpažinau Mei rašyseną, atplėšiau voką ir puoliau skaityti.

Mer,

mes tapome tetomis! Estrai viskas gerai. Norėčiau, kad būtum čia ir susipažintum su ja, bet visi suprantame, kad dabar būtina būti rūmuose. Kaip manai, ar Kalėdas švęsime visa šeima? Juk jos jau ne už kalnų! Turiu grįžti ir padėti Kenai su Džeimsu. Estra nepaprastai graži! Siunčiu tau nuotrauką. Mes tave mylime!

Mei

Išemiau iš voko blizgią nuotrauką. Joje buvo įamžinta visa mūsų šeima, trūko tik Kotos ir manęs. Plačiai išsišiepęs už Kenos ir dukrelės didžiulėmis akimis stovėjo jos vyras Džeimsas. Sesuo sėdėjo lovoje laikydama ant rankų mažytį rožinį ryšulėlį, sykiu ir susijaudinusi, ir pavargusi. Mama su tėčiu spindėjo iš pasididžiavimo, o Mei ir Džerado džiugesys liejosi per kraštus. Žinoma, Kota neatvažiavo; apsilankymas namuose nebūtų davęs jam jokios naudos. Aš irgi turėjau ten būti.

Deja, nebuva.

Aš buvau čia. Kartais pati nesuprasdavau kodėl. Nors Maksonas tiek daug padarė, kad pasilikčiau, jis leido laiką su Kris. Sukilėliai nepaliaujamai puldinėjo mus, net buvo įsiveržę į rūmus. Lediniai karaliaus žodžiai gerokai susilpnino mano pasitikėjimą. Negana to, aplink nuolat sukiojosi Aspenas, turėjau saugoti šią paslaptį. Dažnai ateidavo žmonių su kameromis, jie mus filmuodavo ir rodydavo išvogtas mūsų gyvenimo akimirkas per televiziją visai šaliai, linksmindami gyventojus. Buvau užspeista į kampą ir ilgėjausi to, kas man visada buvo svarbu.

Nurijau pykčio ašaras. Labai pavargau verkti.

Užuot žliumbusi, ėmiausi kurti planą. Tėra vienintelė išeitis – baigti *Atranką*.

Nors retkarčiais klausdavau savęs, ar trokštu tapti princese, tikrai žinojau norinti priklausyti Maksonui. Siekdama, kad taip nutiktų, negalėjau tūnoti sudėjusi rankų ir laukti. Prisimindama paskutinį savo pokalbį su karaliumi žingsniavau po kambarį ir laukiau pasirodant tarnaičių.

* * *

Vos galėjau kvėpuoti, taigi turėjau likti alkana, bet aukotis buvo verta. Man reikėjo daryti pažangą, ir kuo greičiau. Pasak karaliaus, kitos merginos daro didelę pažangą Maksono akyse, neslepia savo grožybių, o aš esanti per prasta ir neturinti jokių galimybių joms prilygti.

Mano santykiai su Maksonu iki šiol buvo ganėtinai sudėtingi, tad iškilo būtinybė atgauti jo pasitikėjimą. Neišmaniau, ar tinka jo klausinėti, ar ne. Beveik neabejojau, kad bendraudamas su kitomis jis nenuėjo per toli, ir vis dėlto ši mintis nenoromis kirbėjo galvoje. Niekad anksčiau nesiekiau jo sugundyti, visos intymios mūsų su Maksonu akimirkos buvo nenumatytos iš anksto. Vyliausi, kad gerai viską apgalvojusi aiškiai parodysiu princui besidominti juo ne mažiau už kitas merginas.

Giliai įkvėpiau, kilstelėjau smakrą ir įžengiau į valgomąjį. Tikėdamasi, kad visi jau bus susėdę, tyčia pavėlavau porą minučių. Ir neapsigavau. Vis dėlto reakcija buvo geresnė, negu maniau.

Darydama tūpsnį taip kryptelėjau koją, kad prisiskleidė suknelės skeltukas, apnuogindamas beveik visą šlaunį. Vilkėjau ryškiai raudoną suknelę be petnešėlių su labai gilia iškirpote nugaroje. Dingtelėjo, jog tarnaitėms teko pasitelkti magiją, kad drabužis laikytųsi ant manęs. Atsitiesusi įsmeigiau akis į Maksoną, šis liovėsi kramtęs. Kažkam iškrito šakutė.

Nudelbusi žvilgsnį patraukiau į savo vietą ir įsitaisiau greta Kris.

– Amerika, ką čia išdarinėji? – sukuždėjo ji.

Kryptelėjau galvą jos pusėn.

– Prašau? – apsimėčiau sutrikusi.

Kris padėjo sidabrinis stalo įrankius, ir mudvi įsispoksvojome viena į kitą.

– Atrodai kaip kekšė.

– O tu kaip pavyduolė.

Matyt, pataikiau kone į dešimtuką, nes Kris raustelėjo, tada ėmėsi valgyti. Mano suknelė buvo tokia ankšta, kad prarijavos kelis kąšnius. Patiekus desertą, lioviausi ignoruoti Maksoną. Kaip ir tikėjau, jis buvo įsmeigęs akis į mane. Kaipmat pasičiupinėjo ausies lezgelį, aš droviai padariau tą patį. Stengdamasi nesišypsoti mėčiau žvilgsnį į karalių Klarksoną. Jis atrodė suirzęs, vadinasi, mano gudrybė pavyko.

Atsiprašiau nuo stalo pirmoji, leisdama Maksonui pasigėrėti suknelės nugaros iškirpte, ir parskubėjau į savo kambarį. Uždariusi duris tuoj pat atsegiau drabužio užtrauktuką, nes norėjau laisvai kvėpuoti.

– Kaip sekėsi? – pribėgusi paklausė Merė.

– Princas apstulbo. Visiems atvipo žiaunos.

Lusė džiaugsmingai cyptelėjo, Ana priėjo padėti Merei.

– Mes prilaikysim suknelę, o tu eik, – paliepė ji. Padariau, kaip ji sakė. – Ar jis šįvakar užsuks?

– Taip. Tiksliai nežinau, kada, bet tikrai ateis, – atsisėdau ant lovos krašto, rankomis prilaikydama suknelę per liemenį, kad nenukristų.

Ana nutaisė liūdną veidą.

– Gaila, tau teks vargti dar kelias valandas. Bet neabejoju, kad verta.

Nusišypsojau, tarsi kančia teiktų malonumą. Pasakiau tarnaitėms norinti patraukti Maksono dėmesį. Vyliausi, jei pasiseks, šis apdaras netrukus atsidurs ant grindų.

– Nori, kad pasiliktume, kol princas ateis? – neslėpdama susijaudinimo paklausė Lusė.

– Ne, tik padėkite man užsitraukti tą daiktą. Turiu šį tą apgalvoti, – atsakiau stodamasi, kad tarnaitės galėtų padaryti ko prašomos.

Merė suėmė užtrauktuką.

– Panele, įkvėpkite.

Paklusau, ir drabužis vėl suveržė mano kūną. Pasijutau kaip mūšin einantis karys. Skirtingi ginklai, bet tikslas tas pats.

Šįvakar aš pavergsiu vyrą.

Antras skyrius

Atidariau balkono duris, kad įleisčiau į kambarį gaivaus oro. Nors ėjo gruodis, odą glostė švelnus vėjelis. Mums buvo neleidžiama išeiti į lauką vienoms, tik su dviem sargybiniais, taigi pasitenkinau išvėdinusi kambarį.

Vaikštinėdama po jį uždegiau žvakių, kad būtų jaukiau. Pasigirdus beldimui į duris, užpūčiau degtuką, greitai atsisėdau ant lovos su knyga rankose, o suknelę išskleidžiau tarsi vėduoklę. *Pažvelk, Maksonai, aš visada šitaip atrodau skaitydama.*

– Prašom, – ištariau ganėtinai garsiai, kad būčiau išgirsta.

Maksonui atvėrus duris, grakščiai pakėliau galvą, tada pamačiau princo nuostabą, kurią jam sukėlė žvakių apšviestas kambarys. Galiausiai jis sutelkė dėmesį į mane, žvilgsnis nuslydo apnuoginta koja.

– Tu atėjai, – pasakiau užversdama knygą ir atsikėliau pasveikinti princo.

Maksonas įėjo vidun, uždarė duris ir įsmeigė žvilgsnį į mano apvalumus.

– Noriu pasakyti, kad šįvakar atrodai pribloškiamai.

Krestelėjau plaukus.

– Kalbi apie šitą suknią? Ji jau seniai kabojų spintos gilumoje.

– Džiaugiuosi, kad ją išsitraukei.

Sunėriau mudviejų pirštus.

– Eikš, sėskis greta. Pastaruoju metu retai tave matydavau. Princas atsiduso ir nusekė paskui mane.

– Labai dėl to gailiuosi. Per sukilėlių puolimą netekome daug žmonių, padėtis buvo įtempta, o žinai, koks yra mano tėvas. Išsiuntėme keletą sargybinių saugoti jūsų šeimų, ir mūsų gretos dar praretėjo, todėl tėvas pasidarė griežtesnis nei įprastai. Spaudžia mane baigti *Atranką*, bet aš nepasiduodu. Man dar reikia laiko apsispręsti.

Atsisėdome ant lovos krašto, prisiglaudžiau prie Maksono.

– Žinoma, turi pats apsispręsti.

Princas linktelėjo.

– Kaip tik taip. Esu sakęs daugybę kartų. Spaudžiamas imu eiti iš proto.

Patempiau lūpą.

– Žinau.

Maksonas nutilo, jo veidas pasidarė neįskaitomas. Svarsčiau, kaip nežūliai pagreitinti įvykius ir pratęsti romantišką akimirką.

– Gal tai ir paika, bet tarnaitės apipurškė mane naujais kvėpalais. Ar ne per aštrūs? – paklausiau ir atkišau kaklą, kad princas pasilenktų ir pauostytų.

Jis taip ir padarė, bakstelėjo nosimi man į kaklą.

– Ne, brangioji, jų kvapas nuostabus, – atsakė nesitraukdamas. Paskui pabučiavo į kaklą.

Mėgindama susikaupti nurijau seilę. Turėjau neprarasti savitvardos.

– Džiugu, kad kvapai tau patinka. Tikrai ilgėjausi tavęs.

Princas apšivijo rankomis man liemenį, aš palenčiau galvą. Jis žiūrėjo į mane, mūsų lūpas skyrė mažutėlaitis tarpelis.

– Ar labai ilgėjaisi manęs? – sukuždėjo Maksonas.

Jo žvilgsnis ir žemas balsas paspartino mano širdies plakimą.

– Labai, – sušnibždėjau. – Labai labai.

Palinkau dar arčiau, trokšdama bučinio. Maksonas tryško pasitikėjimu savimi. Prisitraukė mane ranka, kita ėmė keden-ti plaukus. Mano kūnas tirpo nuo jo bučinio, bet labai varžė suknia. Staiga susinervinau, nes prisiminiau savo sumanymą.

Paglosčiau Maksonui pečius ir uždėjau jo pirštus ant užtrauktuko suknelės nugaroje. Vyliausi, to pakaks.

Princas kiek palūkėjo, po akimirkos būčiau prašiusi, kad atsegtų užtrauktuką, bet jis pratrūko kvatotis.

Staiga atsikvošėjau.

– Kas čia juokingo? – paklausiau apimta siaubo ir mėgindama nemačiomis atgauti kvapą.

– Iš visų tavo poelgių šis buvo pats juokingiausias! – kvatodamas Maksonas net susirietė ir ėmė tapšnoti sau per kelį.

– Nesuprantu, kodėl tau taip linksma?

Princas garsiai pakštelėjo man į kaktą.

– Seniai spėlioju, kas būtų, jei pamėgintum mane sugundyti, – jis vėl prajuko. – Atleisk, turiu eiti, – net atsistojus, linksmumas neišsiskleidė. – Pasimatysime rytoj.

Paskui jis išėjo. Kaip niekur nieko!

Visiškai priblokšta sėdėjau ant lovos. Kodėl, po galais, tikinai save, kad man pavyks? Tikriausiai princas žino apie mane ne viską, bet yra perpratęs mano būdą ir suvokia, kad šitaip niekad nepasielgčiau.

Nužvelgiau réksmingąją suknelę. Persistengiau. Net Selestė nebūtų nužengusi taip toli. Mano plaukai buvo sušukuoti pernelyg tobulai, makiažas per ryškus. Vos įėjęs į kambarį princas suprato, ką ketinu daryti. Dūšaudama žingsniavau po kambarį, paskui užpūčiau žvakes ir svarsčiau, kaip rytoj teks pažiūrėti jam į akis.